

מילין יקדין נגדות איר ועובדין טבין ממעיין החיים נהרדין לשעה ולחיה

משולחנא דמלכא

של רבנו הגדול רבן של ישראל

הרב"ק מרן הגה"ק הגאב"ד זצוקללה"ה זיע"א

מרא דארעא קדישא - בעל "שערי טוביה"

פרשת שלח תשפ"ה

פרשת השבוע

והיה לכם לציצית וראיתם אותו וזכרתם את כל מצוות ה' ועשיתם אותם ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם למען תזכרו ועשיתם את כל מצוותי והייתם קדושים לאלוקיכם (שם, לט-ט)

כתב החינוך (מנחת שש) שורש מצות ציצית נגלה בסתם, שהוא למען נזכור כל מצוות ה' תמיד, ואין דבר בעולם יותר טוב לזכרון, כמו נושא חותם אדוניו קבוע בכסותו אשר יכסה בה תמיד, ועיניו ולבו עליו כל היום, [היינו כחומת בגדי צבא המיוחדים שלחשיים חיילי המלך כדי לזכור בכל שעה שאינם אנשים המוניים אלא משועבדים לעבודת המלך, כך הציצית מזכירה לאדם שהוא עבד ה'] וזו שנאמר וזכרתם את כל מצוות ה', עכ"ל, עיין שם.

ושמעתי טפי מרד הגאון הצדיק רבי אליהו לאפיאן זצוק"ל שהזכיר [במסעאי שטחת תורה תשי"ט] מה ששמע טפה קדוש החפץ חיים זע"א לבאר כפל הדברים בפסוקים, וראיתם אותו וזכרתם וט' ועשיתם אותם, ושוב למען תזכרו ועשיתם את כל מצוותי, וביאר כי בודאי הציצית מביאים לזכירת מצוות ה', אמנם כל זמן שהוא בלא הוכנה הנצרכת בדיעותיו ומדותיו, היינו בלי שיקדש ויטורד עצמו סראי, לא יפעלו המצוות עליו כל כך להעלות את נפשו אל הקדושה, אולם אנפ"כ מחייב הוא לקיים המצוות גם באופן זה, כי סוף סוף הרי מחייב לעשות רצון קדש, וזוהי הזכירה והעשייה הראשונה, וזכרתם את כל מצוות ה' ועשיתם אותם, עשייה נדידה, אבל אח"כ אמר הכתוב וזלא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם, היינו שישלים עצמו באמנה חזקה ותמימה ויטורד נפשו בשמירת העניינים והמחשבה כיאות, כפירוש חורל ומיכאל (כ) ולא תתורו אחרי לבבכם זו מיטת ואחרי עיניכם זו הרהור עבירה, ואז כשיזכור המצוות ילי הציצית יעשה אותן ודאי יפעלו עליו ויעשו רושם בנפשו לזכור אל הקדושה, וזו שאמר שוב למען תזכרו

ועשיתם את כל מצוותי והייתם קדושים לאלוקיכם, עכ"ל. והרבה יש להוסיף ולהעמיד על חובת קיום מצות ולא תתורו, לשמור העניינים והמחשבה סראי, וביותר בזמנינו, איש לחשוד טאוד סכל המכשירים שנתחדשו ומצויים ביטוי, כלים סכלים שונים, המלאים סילם סראיות סחומות המלאים ספשו עד בשור, ופשוט שהם בכלל אמנם ול אחרי עיניכם זו הרהור עבירה, ואמורים בכל יראה ובל ימצא בבחי ישראל ובשורים, והרבה צריך לזכור ולהזהר גדולים על הקטנים, להשגיח על הצעירים, הבנים והבנות, שיזרחקו סכל הכלים הללו לסניגים סטוחי קשת, כי ברצו קט יוכל לישל לזיוטא והתחזנה ולזנק סיד ולחזות רח"ל, כפי שהסיון הוכיח שכבר זרעו כלים אלו חס וחורון גדול בסרם בית ישראל, ורבים חללים חפילו, ה' ירחם ובאמת ספשוטות הכתוב נראה שהציצית עצמה הם סנולה וסיוע גם לזה, כאמור וראיתם אותו וזכרתם את כל מצוות ה' ועשיתם אותם, היינו שמועילות לענין עשה טוב, לזכור המצוות ולעשותם, וגם לא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם, ר"ל הציצית הם סיוע גם לעניני סוד טרע, לזכות על ידם לקדושה וטהרה, שלא לתור אחרי דיעות סחומות והרהורי עבירה, וכדאיחא בסס סנוות (סד) סעשה באדם אחד שהיה זור במצות ציצית ולעת עמדו בסיון גדול באו ר' ציציותיו וטפחו לו על פניו שלא יחטא ורציילותו סן העבירה.

וספאת סן יש לאדם לדקדק בהדור ציציותיו שיהיו סראי, כדי לזכור לשמירה סן הישר, ומסבא בקובץ **אגרות חזון איש** (דף ססב ו) אגרת שסב לאחד שהיו לו נסיונות של סחשבות וזות, ויען לו שיקפיד על פרטי דקדקי שיעור טלית קטן הציצית סחלסותה, ואז יסח להרגיש שטחה ספירות ברגשי קדש לקשור קשר של קייסא עם הורה והמטה ולזכות עשה בית עולמים ומקורו סדמי חגל הלל שוציצית הם שומרה לקדושה וזו ליכ סנולת קריאת פרשת ציצית שקורין בק"ש, לא רק כדי להזכיר יציאת מצרים, אלא גם שסום ציצית עצמה, כי הציצית מזכירה לאדם את כל המצוות ומצילים אותו מיצר הרע.

גם סציט שפירשו הכלל וראיתם אותו על הקב"ה, כאמנם ול (ספ"י סלח ט) וראיתם אותם לא נאמר אלא וראיתם אותו, סניד הכתוב שכל המקיים מצות ציצית מעלים עליו כאילו הקביל פני השכינה,

שהתכלת דומה לים, וים דומה לדקיע, והדקיע דומה לכסא הכבוד, היינו שעלי הציצית נזכר טאחו יד ומתקרב אליו, כלשון הצטרא (מנחות 10). כל הדריז במצוה זו וזכה וסקבל פני שכינה.

ולכאורה זה נראה כמזכרת רחוקה, שיבוא לזכור את הש"ת עלי דמיון טראה לטראה, תכלת לים, וים לדקיע, ודקיע לכסא הכבוד.

אמנם שומעני ההסבר בשם טור **הג"א דסל** זצוק"ל, כי מי שקרוב לאיזה ארבה, אם יראה דבר הדומה לה, אפילו אם הוא רחוק הענין, רק דומה לדומה, יבוא מזה לזכור את ארבתו, כגון בן הסתענע לאביו, אם יהיה לו תחת ידו איזה חפץ או חסונה הדומה לעצת אביו, אף שהוא רק דומה לדומה, יהיה תיכף נזכר באביו מאהבתו אותו, וטעם זה אמרו חז"ל (מ"ו ב) להסתכל על בגדי צבעונין של אשה שלא יבוא מזה להרהרי עבירה, לפי שמצד טבע העוף טעה לב האדם לתאווה, לכן כל תוסרות שהיא, אפילו צורת הבגדים בלבד, עלולה לעורר בקרבו מחשבה לא טובה, ומסתעבה לסחשבה יבוא להרהר במה שלבו טעה אליו עד שיבוא לידי חטא, ועל דרך זה הוא לצד הקדושה בריבוי מדה טובה, שאיש ישראל הקרוב לאהבת ה', כל טראה הדומה לדומה לכסא הכבוד מביאו לזכור את הש"ת ומצוותיו, אשר על כן מקרבים אותו הציצית למחשבות של קדושה, ודפדוף.

את כל אשר צוה ה' אליכם ביד משה וגו' (דברים 32)

ובדש"י: "מניד שכל המודה בעבודה זרה כסופר בכל התורה כולה ובכל מה שנתבאו הנביאים" וכו'.

הנה, בדין ביטול עבודה זרה מצינו דשייך לבטלו אף בדבר שאינו שלו, וכמפורש בסתג' (מ"ו ב) "עובד עבודה זרה מביטל עבודה זרה שלו ושל חברו".

אולם באיסור חפץ הדין הוא דרך הבעלים יכולים לבטלו, ועל כן

חפץ לאחר זמן איסורו הוה כאינו שלו ואינו יכול לבטלו, כדאיתא בגמ' (מסכת 11) בדר איסורא לאו ברשותיה קיימא ולא מצי מבטיל.

ועמד בקשייה זו בעל **אבני נזר** (א"ח סי' ש"ד א"ג), טאי שנא ביטול עבודה זרה דניתן לבטלו אף כשאינו שלו, ובאיסור חפץ שייך לבטלו רק כשהחפץ שלו.

ונראה לשייך, דלא דמיא ביטול חפץ לביטול עבודה זרה, דביטול חפץ הוא ביטול החפץ, שמבטל שאינו עומד עוד לאכילה או לכל תשמיש אחר, על כן רק הבעלים יכולים לקבוע למה מיעד תשמישו של החפץ.

אמנם, ביטול עבודה זרה אינו ביטול תשמיש החפץ, אלא ביטול כגברא, שטענה אין חפץ זה נעבד אצלו, והוא מבטל את האמונה שהטפיל לחפץ, ולכן אמרו (מ"ו ב) קטע ראש חוטמה ביטול מלהיות נעבד, וכזה אין שום הבדל אם הוא שלו או של אחר, כי הביטול לא נועד לקבוע את תשמיש החפץ שאת זה רק הבעלים יכולים לקבוע, רק תכלית הביטול הוא לבטל מוטו לא לעבוד אחר החפץ, וכל כשה דהדבר תלוי בו, הרי שיכול לבטלו אף כשאינו שלו.

והדברים מוסרמים מדברי הגמ' (מ"ו ב) ונפסק כן להלכה בדמיון (מ"ח טולדות ע"ה) ובשול"ע (יד סי' קמ"ה) דגוי שאינו עובד עבודה זרה אין ביטולו ביטול, אם נאמר דביטול עבודה זרה ביאורו שהוא ביטול תשמיש החפץ, מה לי אם עבד או לא, הרי ביטול את תשמישו, וכל בעל חפץ יכול לקבוע מה יהיה תשמישו של החפץ שברשותו.

אלא מוסרית דהוא ביטול בעובד עצמו, מאחר ויסוד ביטול עבודה זרה הוא ביטול אמונתו בחפץ, לכן, כאשר קטע ראש חוטמה ביטול בכך שאין לו בחפץ זה מאושה להיות נעבד אצלו, וזה ניתן להיעשות רק על ידי עובד עבודה זרה, שעל ידי קטיעת ראש חוטמה ביטול את אמונתו ותשמישו בחפץ זה, ועל כן לא טענה לך אם הבעלים ביטלו את העבודה זרה או אחר, כל דהעובדו ביטול שפיר מועיל ביטולו.

מקושש עצים ביום השבת

דברים נלהבים למען כבוד שבת קדשו
שהשמיע סדן רבנו זי"א

כשעמד בראש המערכה הכבירה כנגד פתוחת תציון 'ספרא' בפניה'ק ליל שבת קדוש פרישת שלח שנת חש"ט

כשאחד מחלל את השבת נחשב כאילו כל ישראל חללוהו
סו"ב בפרשה (מסכת 10, דף) ויהיו בני ישראל במדבר וימצאו איש מקושש עצים ביום השבת, וכתב רש"י (זהו יחזק בן ישראל) בענין של ישראל דבר הכתוב שלא שימד אלא שבת ראשונה, ובשניה בא זה וחללה.

והקשה **הבאר יוסף** דיש להבין מה הוא הנציץ בזה לישראל, לכאורה הרי עשו כל מה שהיה להם לעשות, וכמו שאמרו בספרי וימצאו איש מקושש עצים סלסד שמינה משה שומרים וימצאו אותו מקושש ע"כ, ומכל העין ישראל לא היה מחלל רק זה האחד, וכשראוהו

מקושש וחזרו בו שלא יחלל את השבת, וכשיעבר על ההצוה הביאורו אל משה ואהרן ואל כל ישראל ותבשרוהו במשפט עד ששמוע משה טפי ה' מה לעשות בדיו, ואז הוציאוהו כל העדה סחוף לסחנה ודגשו אותו באבנים כאשר צוה ה' את משה, וא"כ מה היה להם לישראל לעשות עוד ולא עשו שעל זה הוציאו הכתוב בענין, בכגון דא יאמר זא"ש אחד יחטא ועל כל העדה תקצוף, לעזת בכך את הכלל כולו, אחסרה. וביאר בזה, הנה בלוחות הראשונות נכתב 'זכור' את יום השבת לקדשו, ובלוחות אחרונות נכתב 'שמור', ואמרו חז"ל 'זכור' ושמור בדיבור אחד נאמר, דבמצות שמירת השבת שמצוותיו יש בו ענין מה שאינו בשאר מצוות, דאף על פי שעל כל מצוות התורה אמרו בגמרא (שבת 10) שכל מי שאפשר לו למחות באנשי ביתו ולא ימחה נחפס על אנשי ביתו וכו', אבל לא כן הוא במצות שמירת השבת, דבענין שמירת שבת במה שלא ימחה נחשב כאילו הוא בעצמו עבר על זה.

והנה כאן במעשה המקושש, יש לכאורה לחסוה על אלה שראו אותו שהולך לקושש עצים וחזרו בו שלא יעשה מלאכה ביום השבת, והוא לא שמע אליהם, למה הניחו אותו לבצע מעשהו ולהביאו אד"כ למשה, הלא אלה השומרים היו צריכים תיכף לתפשו

ולעכבו בכח שלא יחלל את השבת, והם לא עשו כן אלא רק הודו בו קודם הטענה, ואחר שגמר טענה החילול אז הביאנו לטענה נמצא דבאשמתם של ישראל יצא החילול שבת לטענה.

ולפי מה שנתבאר לעיל, בצידי השבת נדרשו אף על שטירתה, והיינו, שלא יחלל השבת אפילו ע"י אחרים, החסירה תעשה עד כדי כך שאם לא קיימו את השמירה כראוי אז חסר גם בשמירת השבת של כל ישראל, ותחשב הדבר כאילו הם חללוהו בעצמם, לכן אמרו כאן הבגדון של ישראל דבר הכתוב, שלא שטרו אלא שבת ראשונה, ושניה חללוהו, היינו דבמה שלא שטרו כדבעי חללוהו עליהם הכתוב כאילו חללוהו הם בעצמם.

להיות מוכן להיאסר ולמסור נפש בשביל כבוד השבת

וזה נגע לעניינו, לדעת שכל אחד ואחד מן ישראל צריך לשמור על השבת שלא יחלל, בין על ידי יחיד ובין על ידי כמה יחידים, ועל אחת כמה וכמה לכל יחולל על ידי ציבור גדול, כי אנו מסוגלים ומצויים ואחרים על שמירת השבת, הן על עצמנו - שאנו נשמור את השבת, והן על שמירת אחרים, לשמור שלא יחלל השבת על ידי אחרים, וצריך כל אחד לשמור את נפשו על זה, ואף להיות מוכן ליאסר בבית האסורים למען כבוד ושמירת השבת כראוי.

גם אני אמרתי בעצמי לראש הפאליצי (המשטרה) שאני בעצמי מוכן להיאסר בבית האסורים בעבור כבוד שבת, ודבר זה לטחות על

כבוד השבת לא ניתנו רק למקנאי קנאת ה' צבאות, אלא על כל אחד ואחד מבני ישראל מטיל החיוב לטחות על כבוד השבת.

כפי ערך וחשיבות שב"ק אצלנו כך ישפיע על כל ישראל

צריכים לדעת שאם היו בני ישראל במדבר חוקים יותר בשמירת השבת, לא היה המקדש שניע לירי חילול שבת, ועל כן נקרא גותן של ישראל על מה שאחד חילל את השבת, כי בזאת שבני ישראל חוקים יותר בשמירת שבת יש לזה השפעה גדולה יותר שלא ירא השבת מתחלל על ידי אחרים.

ובזה יש לבאר נוסח התפילה 'ותחילנו ה' אלקינו באהבה וברצון שבת קדשך וינתן בו כל ישראל מקדשי שוקך, כלומר שיעל ידי שאצלנו תהיה השבת חשובה ונחשבת באהבה וברצון, יתום הדבר שיתנו בו 'כל ישראל מקדשי שוקך', היינו שאף שאר בני ישראל, הגם שלא יראו אצלם השבת במדרגת 'ארהב ורצון', על כל פנים 'נחשו' ב' טעמיית טלאסת בשבת, כי רבכל כולו קשור זה בזה ואחד משפיע על השני.

יעזור השליח ובזכות החיזוק בשמירת שבת, על ידי שכל אחד יתחזק בזה בעצמו, וגם נשמור על השבת שלא יתחלל ע"י אחרים, נזכה למה שאמר במדרש (שבת קי"ח) אלסלא שטרו ישראל שתי שבתות סיד ננאליס, ואכן בזכות שמירת השבת נזכה להנאל, ובזכות זה נזכה בקרוב לנאולה השליטה בב"א.

פרקי אבות

מטנהם של גדולי ומנהיגי ישראל בעת סעודתם

רבי שטען אוסר, שלשה שאכלו על שלחן אחד ולא אמרו עליו דברי תורה כאילו אכלו מוכחי סתים שנאמר (ישעיה כ"ז) כי כל שלחנות סלאו קימ צואה בלי טקום (משנה ג).

רבי שטען בא ללמדנו שאסור לשבת על השולחן לסעודה, בלא שיאסרו מסיבי השולחן דברי תורה, ודי בפסוק אחד, או בטענה אחת, וכתב הרע"ב (דרי ולא אמרו) דבר פלא ור"ל: ובברכת המזון שטברכים על השולחן יוצאין ידי חובתן, וחשוב כאילו אמרו עליו דברי תורה, כך שטעתי ע"כ. ודושה לזה כתב רש"י כאן ור"ל: ורגילין בני אדם לפטור עצמן בברכת המזון, ע"כ. ודבריהם מופלאים ממש, דאנו מרשעים עסקינן שאין מברכין ברכת המזון, וצ"ב.

ובאמת כן נהגו הרבה גדולי ישראל, שבעת הסעודה למדו איזה ספר, אני בעצמי וזכר כשלמדתי בשיבתו של טרר הנח"צ רבי משה שניידער זצ"ל שבהדר האוכל היה רק 'כבוד' אחד לנטילת ידים עבוד שמונים בחורים, כך שלקח בערך עשר דקות עד שכולם נטלו ידים, ובמשך כל הזמן שעמדנו בשורה היינו מדברים בלימוד.

גם בסעודות עצמם היה לנו סדר קבוע בלימוד, וכל יום הקריא בתור אחר ברבים כמה הלכות מספר 'חיי אדם'. ועד היום הזה יש לי בקיאות בספר 'חיי אדם' בזכות הלימוד הרוא שעסקנו בו הרבה.

וכן היה דרכו בקודש של טרר הנח"צ רבי שלמה בייטנארטען זצ"ל לומר בכל סעודה, אף בתול, את הטענה בזכרים (ש"ס) 'לשם ששה דברים הוכח נזבח, לשם זכות, לשם זכות, לשם ה', לשם אשים, לשם רוח, לשם נחמה, ורחמנות והאשם לשם חטאת, אמר רבי יוסי אף מי שלא היה בלבו לשם אחד טכל אלו כשר שהוא תנאי בית דין שאין המחשבה הולכת אלא אחד תעובד', וכפי שסקובל מצדיקי הדורות והמונה בזה על פי הידוע מדברי חז"ל (משנה ג) שסחזים שאין לנו טזבח אזי שולחנו של אדם טכפר עליו, ואם כן האכילה דרי היא כזבח וקרבן. וידעת שדדס בקדוש של טרן החפץ חיים ז"ע היה לומר בעת האכילה פרק 'מזמור לדוד ה' רעי לא אחסר' שבתחלים. ואספר עזבא שושה בענין זה, (מבא בחפץ חיים עזרת מוציא): אל האכסנייה של טרן החפץ חיים ז"ע נכנס אדח נכבד ובקש ממעל הבית להכיר לפני החפץ חיים, ולדרשות לשאל טעם שאלה, מעל רבית נאות למקשת הנכבד שושה טכיר טכבר, ורשיכו על יד השולחן שעליו טעד החפץ חיים ז"ע והבטיח להציג לפניו חיפך אחרי מרת המזון למען ישאלנו שאלות.

בינתיים התחיל החפץ חיים לאמר את הקאפיטל מזמור לדוד ד' חוסי, כדרכו בקודש בעת האכילה, וכשסיים את הפסוק האחרון 'אך טוב והסד ירדפני כל ימי חיי' פנה החפץ חיים בדברים אל האורח הל' שלא ראהו ולא הכירו מעודה: פליאה עצומה היא על דוד טלך ישראל, איך זה הוא אוסר, שטוב וחסד ירדפורה, איך זה אפשר, ששני הדברים הטובים הללו יעשו לרודפים לכן אדם, הלא רוצחים וחוטטים המה הם הרודפים, אבל טוב וחסד, אמתה.

אלא שטע טיטה, שלפעמים מוזמן, שנדטה לו לכן אדם, שיעסקו בטוב ובחסד נעשה לו סדוף, שטפסיד מזה בטסחור ועוד ענינים כאלה,

והצר ספרו להנחית את הטלמא של טוב וחסד, וזה יש לו לבן אדם לעשות אז, וכאן סייען לו דוד האלף עליו לאמר לו, שטע בני, אפילו אם לפי דעתך הטוב והחסד הזה חרופים אותך עם כל זה אל תנחם, אלא תחפץ שאך טוב וחסד ירדפני כל ימי חיי, ולא יאונה לצדיק העוסק בהם כל און, ורק יקיים בו וישבתי בבית ד' לאורך ימים.

וסכין שסיים החפץ חיים ז"ע ביאורו על הפסוק, קם האורה הזה טעל השולחן ופנה אל בעל הבית לקבל סטט ברכת הפיריה. בעל הבית תסה על הטחוח, סדוע הוא סטור ללכת, בעת שעדיין לא שאל את פי החפץ חיים מה שורה בדעתו לשאול, אבל הלה נעה בבת צחוק על שפתיו, כי החפץ חיים נדרש ללא שאלו, וטרם שאל כבר נעה לו על שאלתו.

ובטלים אחרות פרש האורה שיחתו, הוא השואל, סתעסק זה כמה שנים בעירו בהחזקת תלמוד תורה ונחילת חסדים, אשר בעצמו יסד וטפה, רוב היום הוא שקוע בעבודת שני העשדים הללו, עד אשר רעיתו התחילה להתרעם עליו, על אשר סוגח את עסקיו הפרטים ונכסיו סתגלולים, ודרשה סטט בספגיע לסטור הנהלת המוסדות לדי נכבד אחר סתגלולם, כסובן סרב הבעל לקיים דרישתו, והוחלט בין הוגו לשאול את חותן דעת קדשו של החפץ חיים ז"ע, אם ימשיך את עבודת הכלל הלאה, או שיססור הנהלת המוסדות בידי אחר והוא יתסטר ביותר לבית סטורו הפרטי, ואחרי דבריו לא ישנו.

וסכין שישטע ספרשו יוצא ספי כהן גדול, כי אם יקרה לפעמים, שטוב וחסד נעשים לרודפים עם כל זה אל ינחם, אלא ימשיך עסקו בהם, כבר קבל תשובה על שאלתו שלא נשאלה, וסטר לבשר לדעתו את פסק הלכה של החפץ חיים ז"ע.

"כלי מלא מחזיק", שנות הנעורים - היסוד של כל החיים
רבי חסא בן הרכינס אמר, שיטה של שחרית, ויין של צהרים, ושיחת הילדים, וכל סתציאן את האדם סן העולם וסטה י.

סן החתם סופר זי"עא פירש האי סתני שיטה של שחרית הייט כשישינה שנות נעוריו, וכל שנות נעוריו עברו עליו סתדרטה, עליו אמר תנא דסתני 'סתציאן את האדם סן העולם, כי העיקר דין וחשבון הוא על שנות הנעורים, כי אז יסוד כל הבנין, ועל השנים שלאחר סכן אין על טה לדרוש ולטעון, כי סאחר והפסיד את שנות

נעוריו איבד בכך את היסוד של כל החיים.
ובאסות, כן ספרשו בדברי הגמרא וספה ס, בא וראה שלא סכדת הקב"ה סדת בשר דם, סדת בשר דם כלי ריקן סחזיק טלא אינו סחזיק, אבל סדת הקב"ה טלא סחזיק ריקן אינו סחזיק שטא (דברים ס, א) וזהה אם שוטע תשטע וז' אם שוטע - תשטע ואם לא לא תשטע. כלומר, סידת בשר דם הוא שאם יש לו כלי ריקן יסל לסלאות בפירות וכדל, אבל כלי שטוא טלא סכד אינו להכניס בו כלום, וסידת הקב"ה אינו כן, אלא כלי טלא היינו שאדם טלא סרוחניות סתורה וידאת שטים אז יש סאסם לעד ועוד, אבל סי שטוא כלי ריקן ואין בו שום רוחניות אינו סחזיק.

ובאסות יפלא איך יסל להיות שכלי ריקן אינו סחזיק הלא כל אחד ואחד נולד כלי ריקן, על זה ביאר רש"י (ד"ה ואם לאו) "שלא הגיט און בילדותך לשטועל", כלומר שהעבודה הוא בילדותו של האדם. ועבודה זו הוא אחריות של התלסודי תורה והישיבות, שוהטלסדים יעשו לתלסדים בית קיבול, לסלאות את הכלי ריקן לעשותו כלי טלא, וסעתה שיש לו בית קיבול יסל לסלאותו מעוד, וזהו אם שוטע תשטע - דהיינו שאם בילדותך שטעת ורצית לקבל וקיבלת, אז תשטע - כי סכד יש לך בית קיבול וסכאן ואילך וסכל לשטוע עוד, אבל אם הוא כלי ריקן דהיינו שלא נטה אוננו בילדותו, על כך איתא ברש"י (ד"ה לא תשטע) לאחר זמן לא יספיקו בידך.

דברי רש"י אלו הם יסודיים מאוד, דכלי ריקן וכלי טלא הכל תלוי בשנות הילדות. ובשנות הנעורים צריכים לעשות כלי טלא, וכשעושה כלי טלא יש לו בית קיבול, וכך כל יסיו יסל לסלאות בעוד תורה ועוד ועוד תורה.

<p>הוצאת הגליון נדום על ידי ידידת הנכבד שלמה זלמן קליין שליט"א האורן זקק קאסוב בארדס לעילוי נשמת ב"ה הארדס ר' נחאסם דודס רב סתנא פרישס הארדס זצ"ל ס"ה ארבעים ודשעס תשס"ל החד סב"ע ב"ה סתנא פרישס תשס"ב</p> <p>זאת הרבים תעשר לו להבין בסלוי כל סטאלות ל"ב לחסה ולא תחפס קומה וסריה סכיוו לעלסס</p>	<p>הוצאת הגליון נדום על ידי ידידת ריקן סטע עלסות של תורה בעושה ודוף צדקת וחסד דודס הנכד רעבבד הירח מרדכי פאדלמאן שליט"א אב"י סעל רבדה דייק זצ"ל לעילוי נשמת וס"י אב"י באהארא הסריס סעל "ארל סטוד ר' משה ב"ה וס"י פאדלמאן וסכל סב"ע ב"ה סתנא פרישס תשס"ב</p> <p>זאת הרבים תעשר לו להבין בסלוי כל סטאלות ל"ב לחסה ולא תחפס קומה וסריה סכיוו לעלסס</p>	<p>הוצאת הגליון נדום על ידי ידידת הנכבד דודס רב אחרן ליבשיץ שליט"א ל"ה סטנא פרישס ב"ה סטעס"ו קב"י תסלוי סתנא פרישס דודס רב יחזקאל דוד רעבבב"ג שליט"א סכד סן דכס רב"א</p> <p>זאת הרבים תעשר לו להבין בסלוי כל סטאלות ל"ב לחסה ולא תחפס קומה וסריה סכיוו לעלסס</p>	<p>הוצאת הגליון נדום על ידי ידידת הנכבד דודס רב סבדני פוקס שליט"א ל"ה סטנא פרישס ב"ה סטעס"ו דודס רב יעקב יעקב שליט"א סחזובי תלסדי ישיבה סריקס</p> <p>זאת הרבים תעשר לו להבין בסלוי כל סטאלות ל"ב לחסה ולא תחפס קומה וסריה סכיוו לעלסס</p>
<p>הוצאת הגליון נדום לסטוע ולסוואר בסרה של דוד יחזקאל בן ברוך הוקק לרחס שטים לרפואה שלמה בחד סאד חודי יסראל</p> <p>זאת הרבים תעשר לו לעמין בסלוי כל סטאלות ל"ב לחסה ולא תחפס קומה וסריה סכיוו לעלסס</p>	<p>הוצאת הגליון נדום על ידי ידידת הנכבד דודס רב משה שטארק שליט"א האורן זקק קאסוב פקדוק ל"י ב"ה "אר פני יחזקאל" סטאלמאן דודס רב יחזקאל ב"ה וס"י סחזובים זצ"ל נעקח"ש ב"ה סתנא פרישס תשס"ב</p> <p>זאת הרבים תעשר לו להבין בסלוי כל סטאלות ל"ב לחסה ולא תחפס קומה וסריה סכיוו לעלסס</p>	<p>הוצאת הגליון נדום על ידי ידידת הנכבד דודס רב אחרן ליבשיץ שליט"א ל"ה סטנא פרישס ב"ה סטעס"ו קב"י תסלוי סתנא פרישס דודס רב יחזקאל דוד רעבבב"ג שליט"א סכד סן דכס רב"א</p> <p>זאת הרבים תעשר לו להבין בסלוי כל סטאלות ל"ב לחסה ולא תחפס קומה וסריה סכיוו לעלסס</p>	<p>הוצאת הגליון נדום על ידי ידידת הנכבד דודס רב סבדני פוקס שליט"א ל"ה סטנא פרישס ב"ה סטעס"ו דודס רב יעקב יעקב שליט"א סחזובי תלסדי ישיבה סריקס</p> <p>זאת הרבים תעשר לו להבין בסלוי כל סטאלות ל"ב לחסה ולא תחפס קומה וסריה סכיוו לעלסס</p>

י"ל ע"י מערכת "משולחנא דמלכא"

להרוממות ורגשיות, הערות והארות

טל' 077-470-1746 | פקס 043-13-66-13

